

Sygn. akt I CSK 83/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa P. K.

przeciwko Z. M.

o zapłatę ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600 zł (trzy
tysiące sześćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 marca 2011 r., którym zasądzono na rzecz powoda kwotę 342500 zł z ustawowymi odsetkami tytułem wyrównania szkody dotyczącej pozbawienia powoda udziału w zyskach osiągniętych przez spółkę jawną, której strony były współnikami.

Pozwany oparł skargę kasacyjną na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania powołał przesłanki objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie zagadnienia prawnego połączył z potrzebą wyjaśnienia, czy deklaracje podatkowe współników, zaliczkowe i roczne, mogą być traktowane jako forma pisemna rozliczeń zysków i strat spółki jawnej, jak też, czy przedstawienie ich spółce lub współnikowi wywiera skutki w sferze cywilnoprawnej, dotyczącej zmiany zasad rozliczania zysku.

Za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej przemawia wadliwe zastosowanie przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego i postępowania, w szczególności art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 382, art. 322 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagało przedstawienia zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie

sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne jest pozbawione cech kwalifikujących je jako nowe i nierozwiązane dotychczas w przyjętym rozumieniu. Problematyka formy pisemnej czynności prawnej była przedmiotem licznych wypowiedzi przedstawicieli doktryny prawniczej i orzecznictwa sądowego. Uzasadnienie wniosku nie zawiera argumentów, wskazujących na potrzebę kolejnej wypowiedzi w tej kwestii.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy pewne jest, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty ją uzasadniają, bez konieczności wnikliwych dociekań prawnych. Motywy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę, na tle jej podstaw oraz uzasadniania zaskarżonego wyroku, nie uzasadniają takiej oceny. Ponadto podkreślenia wymaga, że niedopuszczalne jest podnoszenie zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 3 k.p.c.).

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy na tym etapie postępowania, stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.